

A nagy parkolóban remek hangulat fogadott, a tó vizének simogatása pedig már visszatérő emlék, mint ahogy az első napi talpvágás is, de nem hiába sátorozunk mindig a mentősök közelében. Már a parton **összefutottunk sok visszatérő ismerőssel, ami némi garanciát jelentett, hogy „idén sem lesz rosszabb** , mint amire számítunk".

Az idén Tiszavirágra keresztelt nagyszínpad akkorává nőtte ki magát (és annyi átkelőt, lépcsőt építettek a Tasmán ördög felé), hogy ezúttal is kerültem vagy csak tisztes távolságból hallgattam az ottani produkciókat (na jó, a PUF mindig az első sorba rendel, de ez ellen nincs mit tenni).

De nem várhattam meg a végét,

ugyanis még magasabbra irányult a figyelmem, az erdei helyszínen az Aranyakkord volt műsorra tűzve. **Vastag Gábor** és **Kiss Tibi** projektje már pár hónapja a várólistámon volt. „Otthon lenni valahol, otthon lenni a bajban, kihívás a béke ekkora zajban" – A tűzhöz közel színpadnál tényleg otthon voltunk, csak a nagy nevek és az emberek kíváncsisága idén is tömegnyomort eredményeztek, aztán a fellépésük végén a már mindig kellemes örömzenélésnek lehettünk részesei. Amint a fotón is látszik, nem vagyok egyedül, aki nagyon megszerette azt a helyszínt.

Hiába volt csütörtökön a nyári napfordulo,

én bárhogy forgattam a műsorfüzetet, nekem a szombat tűnt a leghosszabbnak. És nekem lett igazam! Már koradélután a víziszínpad előtt találtuk magunkat, hogy eleget tegyünk sátorszomszédaink meghívásának és nem is bántuk meg. A lányok olyan örök igazságot énekeltek meg, miszerint „**ha férfiszív nem lenne, a szoknya sem libbenne".** Nem ma kezdték ők sem, hisz évek óta visszatérő vendég

a Rokokó Rosé
a Borfaluba, mint kiderült, Szabó Zoltán borász
róluk nevezte el egyik termékét
.

A délután még laza volt, de aztán nagy rohanásba kezdtünk, mert Kutyavacsi, Prosectura, Gypo volt a menü. Liviuszék leszálltak a kisebbik nagyszínpadról, ami szerintem mindenkinek jót tett. Hogy őt idézzem, „tíz évnyi szolgálat után végre nem kell diszkót játsszunk", és ennek eredményeképpen sokkal töményebb és tartalmasabb volt a produkció.

A Prosectura szinte felüdülés volt a két csűrdöngölő között, ugyanis így a Gypo Circusé volt a végszó (Soerii Polekkel egyetemben). Hó nem hullott, csak a szél fújt, de Lénáról megkaptuk a mesét, mielőtt elzötyögtek volna a szerb határ felé . Mi is zötyögtünk volna lefelé a Tesco Discóba, de a borászoktól még illett elköszönni, akikkel pedig Fezenen találkozunk, máris dízsébobóztunk egyet. Lent a táncban volt egy kis hőbörgés, hogy mi ez a szar zene, de azok inkább napijegyesek voltak, mi **örültünk, hogy kulturált módon elbúcsúzhatunk** mindenkitől, aki számít.

Összességében

a beharangozottak ból szinte semmivel nem fogtunk mellé. Talán a zenész-cirógatásba szólt bele barátunk malamutja, ugyanis több ezer simogatást zsebelt be a négy nap alatt. Viszont a szervezők hiába harangoztak be a programfüzetben egy Menedék nevű helyet a sportpályán, sátorázásom után hiába kerestem, nem találtam...

Örüljünk, hogy csak ennyi róható föl nekik! És annak is, hogy minden eddiginél több közszereplő tűnt föl a fesztiválon, olyan színészek, zenészek, akiknek nem volt fellépésük, válogatott sportolók, edzők, sportvezetők is próbáltak elvegyülni, mert kimondottan csak szórakozni jöttek. Mint ahogy azok az udvarhelyiek is, akikkel összefutottunk lépten-nyomon. Legyen így jövőben is!